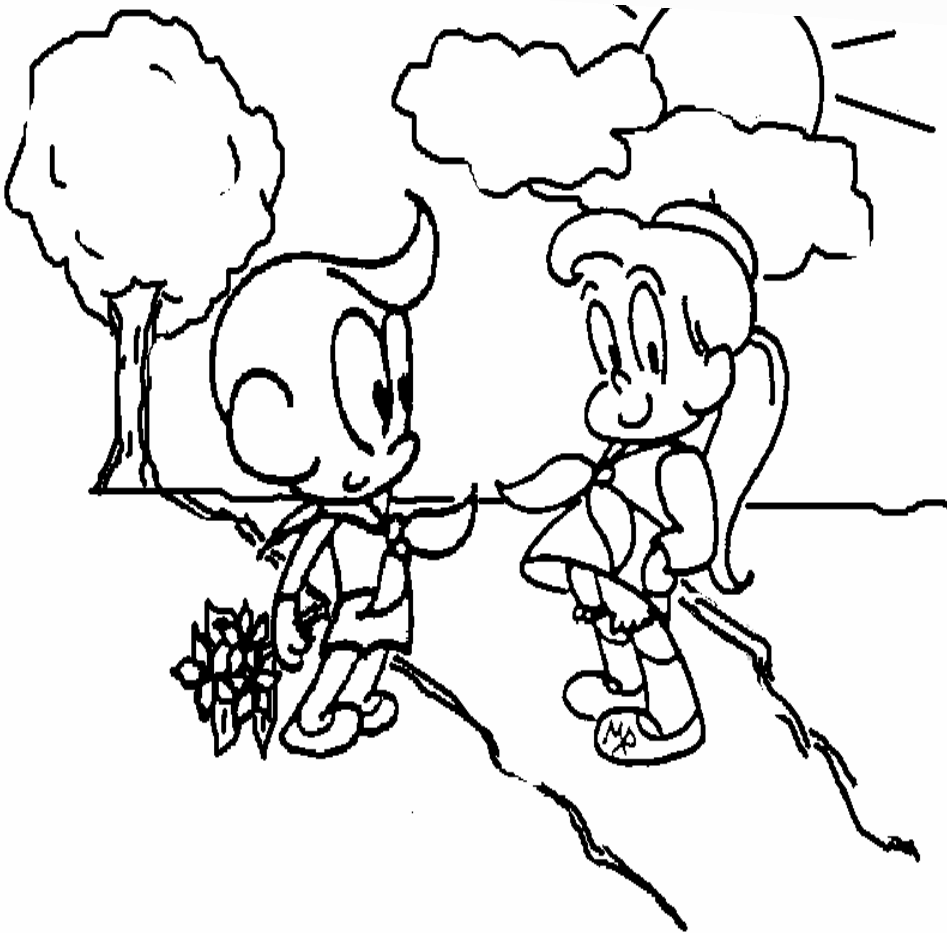
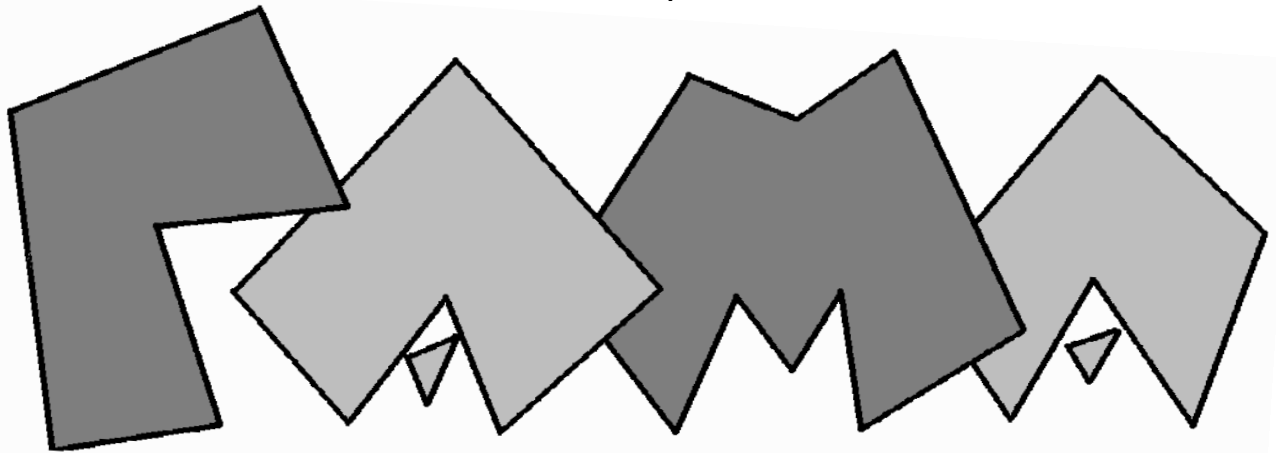

НСОУ
Курінь УПЮ ч.14

ПЛАСТ
ім. С.Крушельницької

16 квітня 2005 /число 5

- Ретро- "Тріумф українки серцем, душою і ділами"
- Найкращі дівчата-"Ми досягли не мало, але підкорюємо ще вищі вершини і відкриваємо нові глибини, знаходячи чарівні перлини та залишаємося маленькими розбійницями, якими були колись"
- Жабки мандрівнички-"Все починалося як і багато інших таборів"
- Інтерв'ю-"Дещо про Інкунабулу"
- "Про спорт & Голі дні"
- Сьома сторінка
- Vita Nostra-"Якось захотілося людям до Бога дістатись"
- Я і моє "я" без мене-"Життя не без проблем, і кожен це чудово знає"
- Бай-Бай, мила- " Страшні слова коли вони мовчать, коли вони зненацька причаїлися, коли не знаєш з чого їх почать, бо ці слова уже були чиймось.

"Весна, життя, нові надії,
Дитячий сміх, наївні мрії й почуття..."

Львів 2005

Спочатку було слово...

Так хочеться перегорнути сторінку, заглянути туди. Цікаво, що там, поміж сторінок і рядків того, що ти тримаєш в руках? Поміж маленьких творінь нашого життя, влитих у слова, ти вже цілий рік маєш можливість ось так, як сьогодні, споглядати, читати і насолоджуватися.

Пам'ятаю, як все починалося. Спочатку були мрії, якісь нереальні думки, бажання, вершини... А потім, так, зовсім не раптово, з'явилася наша газетка. Виплекана, викохана, виткана з найщиріших сподівань,

Електронний варіант "Гам-Гами" можна знайти за адресою:

www.upu7.plast.org.ua/gama_14

А також свої листи можете надіслати за адресою:

gama_14@ua.fm

Пишіть і творіть! А ще любіть життя, мрії і «Гаму»!

найвиснажливіших зусиль і з найприємніших, найдорожчих хвилин праці і наполегливих пошуків... З кожним разом вона зростала, міцніла, ставала на свої тендітні ніжки і вже зараз стоїть. Стоїть з високо піднятою головою і каже вам: «Мені один рочок!». Така наївна, весела і непередбачувана. Наше чадо, наша надія і сподівання. Це повітря, без якого нам не жити, зіронька, без якої не знайти шляху, життєдайна водиця, без якої можна померти від спраги... Читайте і насолоджуйтесь!

Редакція

Щиро вітаємо всіх пластунів, які народилися в квітні-травні!

Дні Варення і просто так

Чи знаєте ви який день змінив ваше життя і розпочав його? Класна штука той День народження!...

Прикольно так: всі вітають, роблять щось особливе – це ж так приємно!!!!

А набагато приємніше робити це іншим... завжди хочеться для своїх близьких зробити щось особливе і приємне і щось таке, яке б принесло новонародженому чи новонародженій величезну посмішку, від вуха до вуха, і хоча б маленьку торбинку щастя... Отож, з цієї миті кожен зможе нагадати про своїх друзів, їх Дні народження та привітати якимись теплими словами... Ви зможете розмістити свої вітаньця і просто теплі для душі слова в нашій невеличкій «Гам-Гамочці»!!!

Отож... Зголошуйтеся, будь-ласка, до Софійки Сидір, або, в крайньому випадку, до Марти Червінко, а ще в крайнішому – до Юльці Чванькової, а ще.... і т. Д...☺ – тобто до будь-кого, хто зможе передати вищевказаним особам.... Тримайтеся і тримайте свою пам'ять! ☺

Ось, наприклад, сьогодні, тобто рівно рік тому,
Сталася невеличка-велика
подія: народилася наша неповторна і
дорога, ще зовсім маленька
"Гам-Гам-Гамочка"!!! Отож, вітаємо
"Гамцю" з її ДНЕМ ВАРЕННЯ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
Рости велика, цікава багатотиражна
та кольорова!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

В історії українського народу зустрічається багато людей, вартих наслідування. Кожен юнацький курінь має свого патрона чи патронесу – людину, якою гордиться і яку прославляє. В цій рубриці ви дізнаєтесь про видатну людину, співачку, але перш за все – українку серцем, душею і ділами, про Соломію Крушельницьку...

Каїрський аптекар – галичанин

Жив у Каїрі аптекар Білінський, родом з Галичини. Приїхавши до Єгипту, він залишився у Каїрі назавжди. Білінський дуже сумував за рідним краєм, хотів одружитися з галичанкою. Ярослав Окуневський (родич Теофіла) порадив йому посвататися до Олени Крушельницької. Білінський вирушив на сватання. Двері відчиняє Соломія, і Білінський одразу ж сватається до неї. Після „краківської пригоди” з Стефаником у душі Соломії залишився слід... Вони довгі роки залишалися з Білінським друзями. Він подарував їй брошку-скарабея, всіяну перлами, перстень із діамантами, килимок перед ліжком, щоб „її тендітні босі ніжки не торкалися зимної підлоги...”

Тріумф гордої українки

А тим часом слава Соломії Крушельницької росла з дня на день. В неї з'являються все нові і нові шанувальники. Їй доводиться відбиватися від них і в переносному, і в прямому значенні. На той час Крушельницька працювала у Варшавському театрі. Якось до неї у вбиральню прокрався один, надто палкий шанувальник і коли туди увійшла Соломія, він націлив на неї пістолет:

– Вибирайте, панно: одруження зі мною, або смерть, – загрозово мовив він...

Соломія вихопила в нього пістолет, який мимохіть вистрілив, але нікого не поранив, натомість переляканий ловелас зі страху впав на підлогу. Ті, хто стояв під дверима, почувши постріл, увірвалися до вбиральні і побачили зворушливу картину: панок лежав на підлозі, а над ним стояла Крушельницька у всій своїй красі із пістолетом у руці.

А якось під час гастролей по Південній Америці на пароплаві за нею увивався один дуже багатий пан Гвідо Макароні. Він наполегливо пропонував Соломії руку, серце і всі його капітали.

– Бачите, пане Гвідо, – поважно відказала Крушельницька, – я тяжко хворію.

Гвідо Макароні здивовано поглянув на молоду, струнку, повну сил та енергії жінку, а тоді перевів погляд на її сестру Олену. Та зайшлася сміхом:

– Вона не тілом хвора, вона співати любить, а то така хвороба, що не жарт...

Сім сезонів співала Соломія Крушельницька у Варшавській опері, і напевно співала б далі, та завжди знайдуться недобррозичливці. Дехто не міг пробачити Крушельницькій її походження. А вона завжди наголошувала з гордістю, що вона українка. І почалися підлі варшавські плітки. Та пліткувати насправді не було про що. Соломія своєю поведінкою не давала жодного приводу для якихось „масних” розмов. І тоді їй починають підсилати

різних чоловіків, перед якими не могли „встояти” навіть найстійкіші жінки. Та Соломія завжди поводитися, як належало дочці священника. І тоді її почали звинувачувати у різних збоченнях. Нерви Соломії не витримують, і вона вирішує покинути Варшаву. Під час останнього концерту публіка зустрічала і проводжала Соломію стоячи. Її засипала квітами і благала не їхати від них, та образа була надто глибокою.

Соломія їде на гастролі до Петербурга, а відтак повертається до Італії. Там вона купує віллу у курортному містечку Віареджо на морському узбережжі, і називає її „Саломея”...

Щасливий шлюб

У неаполітанському театрі „Сан Карло” проходили гастролі Крушельницької. Аж раптом почалося виверження вулкану Везувій. Повітря було отруєне пилом, тому лікар заборонив Соломії співати. За це театр подав на неї в суд. І тоді Соломія звернулася до відомого адвоката Порціо по допомогу. І адвокат, за підтримки мера м. Віареджо Чезаре Річіоні виграв справу. Незабаром після цього, Соломія їде на гастролі до Аргентини. Разом із нею до Буенос-Айреса вирушає її давній знайомий Чезаре Річіоні. Там вони й одружилися. Та ще перед гастрольми вони разом побували в Білій на могилі батьків Соломії, щоб попросити благословення на шлюб.

Із Чезаре Соломія зазнала справжнього щастя. Вона на той час залишила кар'єру співачки і насолоджувалася життям. Віареджо – маленьке містечко, – райський куточок. Тут усі знали і шанували сеньйору Меу. Чезаре і Меа були нерозлучною парою. Всюди разом, щасливі, хоч не мали дітей. Такими вони були аж до смерті Чезаре Річіоні...

Перед Другою Світовою, Соломія спакувала невеличку валізу й вирушила в Україну, – свою єдину Батьківщину. Як її не відмовляли знайомі, проте вона поїхала, назавжди... У Львові Соломія Крушельницька доживала віку, викладаючи у консерваторії. Вона так і не взнала, що під час війни її віллу пограбували. Не взнала вона також і про те, що радянська влада тишком-нишком продала її віллу „Саломея”, щоб за ті гроші виготовити якийсь танк або „катюшу”...

Востаннє у житті Велика Примадонна заспівала в концертному залі незадовго до своєї смерті... Офіційною радянською канцелярщиною це називалося – атестаційний звітний концерт.

Найкращі дівчата

Все починалося з двох виховниць, які вирішили створити курінь(точніше не створити, а відновити). Тоді перед ними стояла купа малявок, які не знали що й до чого. Ми мали багато різних акцій: теренівки, вишколи, участь у вертепі, були і на гаївках. Ми тільки починали вливатись у пластове життя - пізнавати пластовий світ. Для нас все було новим та незвіданим. Ми відкривали для себе все новіші глибини.

Після нашого першого курінного табору ми дізнались дуже багато про Пласт і про

дружбу між нами. Після того ми дуже старалися і досягали все вищих та вищих вершин.

Час минав, проходили роки, табори, все пролітало як чарівний сон. І ось набрався третій гурток "Розбійниці", та після того пройшло ще троха часу .

І тепер перед нашими виховницями стоїть великий та дружній курінь імені Соломії Крушельницької.

Ми досягли не мало, але підкорюємо ще вищі вершини і відкриваємо нові глибини знаходячи чарівні перлини та залишаємося маленькими розбійницями, якими були колись. Пл. уч. Аничка Горбань& пл.уч.Соломея Пелех

Жабки-мандрівнички

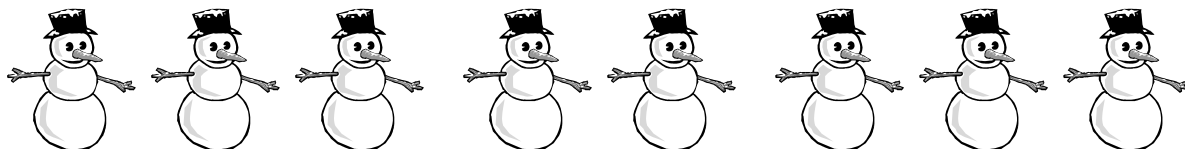
Ну скажіть, що найбільше вас приваблює зимою??? Звичайно що сніг!!! Хтось отримує море задоволення лише від того, що спостерігає, як з неба падає лапатий сніг і милується краєвидами. Ще хтось не може пропустити шанс закидати друга чи подругу снігом, або просто повалятися в ньому. Як то кажуть, кожен тішиться по-своєму! Але, мабуть, ніхто не відмовиться порадити зимі, як ви думаєте, де? Звичайно що в Карпатах! Це, до речі, оптимальний варіант: і в снігу побіситися, і краєвидами помилуватися можна! Ще й якими! Насправді я ще ніде не бачила такої краси, як зимою в Карпатах. Отож, за два дні, зібравши спорядження, (ну не поїдемо ми в гори на санках! Хоча це також ідея©!!!) шестеро друзів вирішили поїхати на лижі. Все було б просто супер, якби я і дві мої подруги вміли на цих „штуках” кататися! Соля трохи вміла їздити, а ми вперше стояли на лижах, та хлопці пообіцяли нас навчити лижному мистецтву. Нарешті настав суботній ранок, який усі затяті лижники зустріли на Львівському Головному вокзалі. А бажаючих покататися було й справді багато: від маленьких 5-6- річних дітей з своїми батьками, до старших бабусь і дідусів. Вийшовши з поїзда, ми взяли „бусик”, який вивіз нас до Грабовця.

На наше щастя в той день на горі не було багато людей, тому ми майже не ризикували бути збитими з ніг. Але, з іншого боку, люди, які каталися вже довго ніяк не сподівалися, що на Грабовці появляться такі три „баняки”, що будуть в'їжджати в кожне дерево чи прокладати нові «траси» в лісі! І чому досі ніхто не придумав спеціальні подушки для м'якшої посадки?! Але ми не опускали руки і, здавалося, невдачі лише допомагали нам ще і ще раз підніматися на гору. За цей день ми отримали стільки адреналіну і хороших емоцій, що ще довго розповідали кумедні історії цієї поїздки.

Ми переконалися, що сніг+Карпати= просто супер! Не сумуй! Якщо знайдеш вільну хвилинку, швидко бери лижі на плечі і гайда в гори, поки там ще сніг не розтанув!

Пл. уч. Софійка Сидір

Лещетарський табір Т.А.К.

Він починався, як і багато інших таборів на Головному вокзалі Львова. З раннього-ранечка всі ми (учасники і провід табору) зібралися і вже о 7 годині сиділи у поїзді. Звідси і почався наш лещетарський табір...

І ось ми вже стоїмо на засніженому схилі (точніше з'їжджаємо з нього).

Перший день пройшов прикольно, після катання ми повернулися на базу і там відбулося відкриття табору, представлення гуртків (таких ще в житті ніхто не бачив) і знайомство один з одним. Ще три дні пройшли суперово (всього лещетарський тривав 4 дні). Вони були насичені купою приколів і нових неочікуваних речей. Кожного вечора ми дивилися зйомки Сашка

Свистуна за попередній день, проведений на схилі.

І ось все минуло, табір пролетів, і не встигли ми озирнутися, як вже й закриття табору з посвідками (і ще багато хто здав вмілість "Лещетарство 1").

Тепер вже наш табір підходить до кінця...Всі сидять в забитому людьми поїзді, змучені і сонні...

І знову Львівський вокзал...

Наше рідне місто

Лева...

Аничка

Інтерв'ю

Інтерв'ю з Максом (басистом групи „Інкунабула”)

Який момент твого життя потрібно згадати, щоб покращити настрій?

- Завжди з посмішкою згадую, коли ми з Романом (ударні) намагались запам'ятати назву групи, яку запропонував Кузя...І, напевно, протягом перших двох місяців нашого існування, коли нас питали, як називається наша група, ми дивилися з Романом один одному в очі і намагались згадати цю назву. Але її пам'ятав лише Кузя... Нам було приємно, що після деяких виступів нашу назву почали запам'ятовувати і наші слухачі.

Який із твоїх виступів залишив по собі найприємніше враження і чому?

- Взагалі, після виступів в нас залишаються тільки хороші враження. Виступ може бути більш вдалим, менш вдалим, але спогади залишаються тільки позитивні. Якщо щось не вийшло на концерті, ми обов'язково це вирішуємо на репетиціях.

Чи вважаєш ти, що вмiла розкрутка та реклама – запорука всенародної любові?

- Вмiла розкрутка та реклама розкручують будь-що. Тому часто буває так, що хороші гурти з хорошими музикантами залишаються непоміченими. А по радіо крутять таку....

Чим ти питаєшся?

- Тим, що ми робимо те, що нам подобається, нам ніхто не заваджає, і ми не збираємося зупинятися на досягнутому.

Який із виступів твоєї групи запам'ятався найбільше?

- Виступ на Майдані перед неймовірною кількістю людей різного віку і уподобань.

Що особливе сталося з групою за цей рік?

- Наш барабанщик умудрився потрапити в автокатастрофу і поламати руку за тиждень до виступу на Майдані. І в екстремалиних умовах ми мусили шукати заміну. Нас виручив Тарас, якому ми дуже вдячні.

Напевно тобі доводилося чути критику на твою адресу. Хто для тебе найавторитетніший критик? До чієї критики ти найбільше прислухаєшся?

- Критики, звичайно, доводиться чути багато. Ми завжди все слухаємо, буремо до уваги, але змінювати щось в своїй творчості на чийсь смак не збираємося. Ми такі, якими ми є і не важливо хто нас критикує, чи навпаки – хвалить. Нам небайдужа думка інших і ми вдячні за будь-які зауваження і побажання.

Що ти можеш сказати про виступ на Майдані?

- Дуже приємно виступати на одній сцені з групами, які потрапили на Рок-екзистенцію, дуже приємно бути причетним до того, що відбувалося в Києві. Було холодно, змерзли пальці, я трохи хвилювався, але все було класно і буде ще краще!

Підготувала подр. Пласту Марта Смук

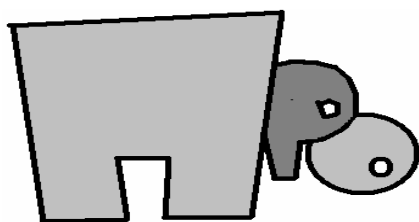
У країнах, де існує багатоженство, кількість спадкоємців в одного чоловіка важко підрахувати. Вважається, що останній імператор Марокко Мулей Ісмаїл із Шарифіанської династії (1672-1727рр.) на прізвисько „Кровожерливий”, до 1703р. був батьком 525 синів 342 дочок.

У Китаї є традиція – діти на вулиці кланяються людям похилого віку. Ті, в свою чергу, дають їм грошей на солодоці. Один дуже кмітливий хлопчик за два дні заробив 350 доларів, а на додачу ще й зміщення шийних хребців.

Якось індійцеві Р. Шамунгхану так закортіло поплавати, що він проплавав у басейні 51 год. 20 хв. Звичайно, в річці стільки не поплаваєш, вмити крокодили з'їдять. Виняток – річка Робінсон в Австралії, де ці рептилії мирно співіснують з людьми.

Світовий рекорд кількості новонароджених за одні пологи – десятирня (2 хлопчики і 8 дівчаток). Цей факт зареєстровано у Бразилії 1946 року.

пл. уч.Роксолана Наконечна

Скільки часу тривав перший забіг уздовж Китайської стіни?

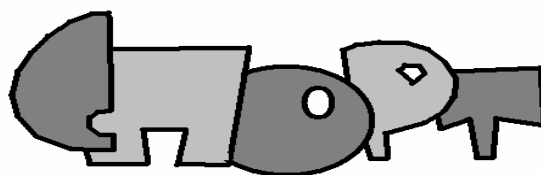
Вісімдесят днів китаєць Ян Генхуа біг у кросівках уздовж Китайської стіни. Він пробіг 2400 кілометрів, долаючи в день по 30 кілометрів.

Інший китайський диво-бігун перетнув свою Батьківщину з півночі на південь, пробігаючи щоденно 56 кілометрів. Марафон 6200 кілометрів подолав за 110 днів.

За який час винахідник кубика Рубика правильно встановлював свій кубик?

На початку 80-х років угорський математик Ерне Рубик Випустив кубик, який складався з різноколірних рухомих елементів, що був так і названий – кубик Рубика. Він викликав справжнісіньку епідемію, що поширилась на увесь світ: навряд чи можна було знайти хоч одну людину, яка, з меншим чи більшим успіхом, не намагалась, крутячи кубик, зробити так, щоб кожна його грань мала один колір. Деяким це так і не вдалося, інші справлялися зі складним завданням дуже швидко. Під час чемпіонату світу, проведеного в Угорщині 1982 року, переміг американський студент Мінх Тей. За 23 секунди він надав кубикові, що здавалося був, бузнадійно перевернутий, та неначе якоїсь неправильної форми, правильного кольорового порядку.

Де вперше почали грати в футбол?

Уже 3000 років тому в Китаї існувала спортивна гра, схожа на футболі. У Японії та Пд. Америці також були ігри, в яких ногами били по м'ячу. Гадають, що ці ігри (як і перші змагання з легкої атлетики у Давній Греції) певним чином були пов'язані з релігійними обрядами.

В Європі, з середніх віків і до нині, є гра на зразок регбі, під час якої м'яча можна торкатись руками і ногами. В Ірландії до нині грають у власний ірландський футбол, схожий на регбі, який не треба плутати зі звичайним футболом, що також є в Ірландії.

Пл.уч. Юля Чванькова

Здоровенькі були? І будьте! Вже маєте щастя (?) втретє (!) бачити цей проект. Мої вітання. Знаєте, якось так минувся ДН Крушлів, тортік та всьо таке, кудись відійшли інші акції, пройшов «День Пластуна» з купою снігу, тому буду неоригінальним і напишу про весну. Радше, весна, чи то відчуття її приходу, надихнуло нас, Сагайдачних, себто, взятися за свою домівку (яка вже, до речі, у нас з к.ч. 14 спільна). Те саме, напевне, мене надихнуло вам про то всьо розповісти.

Кожна домівка починається з дверей. У нас не так. У нас домівка починається з туалету, котрий розташований в коридорі, що веде до домівки. Не, не в самому коридорі, а в кімнаті. Ну, у вбиральні, просто кажучи. Цей туалет, якби міг говорити, то, напевне, розповів би про Микиту Хрущова та політ Гагаріна в космос. Він у нас як динозавр епохи комунізму. Ми його любимо за те, що він є, за те, що можемо прийти саме до нього, а не йти на подвір'я. Щоправда, любимо ми його дуже і виключно платонічно і ніколи його не обнімали та не цілували. Є на нашій домівці двері. Завдяки гуртку «Бізони» та їхньому виховнику Сашку на них тепер усі бажаючі можуть прочитати структуру Пласту, починаючи від гуртка і закінчуючи КУПО та Начальним Пластуном. Велике досягнення, погодьтеся. Зразу при

вході – умивальник, де зразу ж можна помити кінцівки, що дозволить зі всіма вітатися чистими, хоч і трохи вологими, руками. Умивальник виглядає молодшим – напевне, крім похоронів Л. І. Брежнєва більш нічого цікавого для нас не бачив. Ще ми маємо п'єц, який не горить, бо згідно з чинним законодавством, газ у напівпідвальних приміщеннях палити заборонено. Тому функції п'єца у нас виконують калорифери, які дуже молоді і крім Помаранчевої революції більш нічого цікавого не зможуть повісти. Крісло на п'єці лежить для зручності. Йому, кріслу, так зручніше. Доу! (© Homer Simpson) Я забув про нашу підлогу. Себто, треба її пом'янути, бо більше підлоги в нас немає. Ми її зірвали. Не, не якоюсь там вибухівкою, а нашими руками. Тепер у нас там лежить «ке-рам-зіт». Або «ру-бе-ро-їд». Я не впевнений, бо плутаю ці два слова – вони схожі. Стіни, що на фото – це

досягнення попередніх поколінь Сагайдачних, а не наше. За що їм, розумієш, дякуємо. А лампа та колись була Сашковою.

На даний час ми там майже зовсім не займаємося, бо почався ремонт.

Не, не ремонт, а Ремонт. Якщо я когось розчулив (а раптом?), і хтось хоче дати нам гро\$€¥ на ремонт, то «шерше ля курінний скарбник Ростик Васюта». Буду надіятися, що в «Гамі» після літа будемо (разом з к.ч.14) хвалитися новою домівкою.

Наразі ж, будьмо!

Будьмо обнадіяні на світле та радісне майбутнє, маю на увазі.

знайліпшимипобажаннями, ЯрО
[пл.скоб Ярема Дух]

АНЕКДОТИ ВІД СОЛОХИ

1. У мільйонера беруть інтерв'ю:
 - Скажіть, у чому секрет вашого успіху?
 - Терпіння, мій друже, терпіння.
 - Але я можу назвати мільон справ, у яких ніяке терпіння не допоможе.
 - Наприклад?
 - Носити воду в решеті
 - Ви не маєте рації. Тут досить взяти решето, набратися терпцю і дочекатися зими.
2. Ніч. Стукіт у двері. Господиня відчиняє. На порозі - чоловік і жінка.
 - Дозвольте запропонувати наші послуги: ми вимикаємо телевізори.
 - Дякую, мені це не потрібно...
 - З бійкою буде дорожче, так що подумайте.
3. Поляк приходить у костел на сповідь і каже священику:
 - Пане ксьонзе, я згрішив.
 - У чому полягає гріх, сину мій?
 - Я обдурив єврея
 - Це не гріх, сину мій. Це чудо!
4. Ідуть двоє п'яних вулицею, а назустріч- два міліціонери. Один п'яний каже другому:
 - О, голубі йдуть!
 - А чого ти вирішив, що вони голубі?
 - Навколо стільки гарних жінок, а вони до нас прицепляться!
5. Зранку першого січня дружина каже чоловікові:
 - Допоможи мені поприбирати після святкування.
 - У мене голова розколюється, руки трясуться...
 - От і добре! Тоді витрусиш усі килими.
6. Їде дядько автомобілем, аж тут колесо пробив. Вийшов, дістав запаску, домкрат поставив, починає знімати пробите колесо. Їде повз нього ще один чоловік і питає:
 - Ти що робиш?
 - Та от колесо знімаю.Другий бере камінь і як хрясне по вітровому склу:
 - Тоді я магнітофон візьму!
7. Офіціанте, ви подали нам мутне вино!
 - Вино прекрасне, це склянки - брудні.
8. Два студенти після іспиту розмовляють:
 - Ну, на скільки склав?
 - На трійку. Спочатку думав на п'ять, а потім вирішив - а ну його на фіг, складу краще на трояк, а на решту грошей пива куплю.
9. Куме, це ваш пес?
 - Та, я його зарізав.
 - Овва! А за що?
 - Бо москалям продався!
 - Як?
 - А ось так! Приходжу додому, а він мені з будки: "Гафф, гафф!"
10. Дядько у парфумерному магазині:
 - Мені б якісь пристойні парфуми на подарунок!
 - Ось французькі парфуми - від 100 доларів і дорожчі.
 - А дешевших нема?
 - Є французькі, але з польщі. 50 доларів.
 - А чогось дешевшого не маєте?
 - Маємо! Туалетну воду! Щойно з туалету зачерпнули!
11. Синок запитує маму:
 - Мамо! А сунічки червоні?
 - Червоненькі, синку.
 - ... з чорними цятками?
 - Ну... Буває і з цятками.
 - ... і з вусиками?
 - Ти що? Знову сонечок нажерся?!
12. Сидить чоловік на лаві, їсть яблука, виколупоє з них зернятка і кладе в кишеню. Прапорщик поцікавився:
 - Навіщо ти це робиш?
 - А я ці зернятка потім продам, вони ж інтелект підвищують.
 - Може, і мені одне продаси?
 - Будь ласка, п'ять гривень штука.Прапорщик купив зурнятко, з'їв його і каже:
 - Та за п'ять гривень, я міг би купити зо два кілограми яблук!
 - От бачиш - відразу порозумнішав!

Пл.уч.Соломея Пелех

Таємниці Вавилону

Якось захотілося людям до Бога дістатися. І вирішили вони збудувати високу вежу. Наприкінці XIX століття будь-який вчений, почувши таке, сказав би, що це дурниці. Мовляв, ця вежа – просто символ людської пихи... Хто бачив саму будівлю?

І як добре, що знайшовся німецький археолог Роберт Кольдевей, який вірив не тільки в те, що бачили очі. Поїхав він до Багдада. Цікавило його там одне місце за сто кілометрів від Багдада, де незнати яке вже тисячоліття височіли горби. Для тутешніх мешканців то були просто пагорби, які нічим не відрізнялися. І ніхто з них і не догадувався, що просто під ногами – Вавилон. А Кольдевей – знав. Саме тому і приїхав сюди у 1899 році.

Дослідження пагорбів на рівнині Сахн (у перекладі з арабської – „пательня”) з самого початку обіцяли бути успішними. Але, щоб на стільки!.. Такого, мабуть, і сам Кольдевей не сподівався. Цілих 15 років він діставав з-під землі свідчення того, що колись тут існувала цивілізація. Спочатку археологи розкопали стіну завширшки 7 та заввишки 12 метрів. На відстані 12 м від неї ховалася ще одна стіна, а трохи далі – третя.

Простір між першими двома стінами було заповнено землею, що перетворювало їх в один міцний і непробивний вал. На ньому через кожні 50 м наставляли вартових веж. Усього їх розкопали 360. Отже, внутрішня стіна Вавилону сягала завдовжки 8 км!

Серед численних знахідок були залишки барельєфів із полив'яної цегли, оббита міддю міська брама, крилаті леви та ще багато різних цікавинок. Видобуті з-під землі речі задали науковцям серйозну головоломку: Звідки у давній Месопотамії взятися такому високорозвиненому люду? Вчені думали і дійшли до висновку, що таємничий Вавилон – це останній відгомін цивілізації шумерів – народу, що виник кілька тисячоліть тому між Тигром та Євфратом.

Шумери вміли споруджувати кам'яні міста, а їхні ювелірні прикраси до сьогодні викликають захоплення в багатьох ювелірів світу. Про народ цей відомо небагато, та є докази, що саме на нього хлинула вода Всесвітнього потопу. Один з найвагоміших доказів цього, кажуть археологи, – двометровий глиняний шар, що вкриває культурні надбання шумерської цивілізації. Її, найімовірніше, намила вода. Але всі ті відкриття і гіпотези були вже після Кольдевея.

У північно-східній частині древнього міста Кольдевей розкопав залишки незвичайних підвалів. Уперше за час роботи

під землею вдалося натрапити на справді підземну споруду, всередині якої була криниця, що складалася з трьох шахт. Така криниця виконувала в ті часи водозбірну роль. Вона мала спіралеподібний підйомник, призначений для безперервного постачання води. Крім того, склепіння підземної споруди було викладено камінням. Таке саме каміння археолог знаходив лише один раз біля північної стіни міста. І тут Кольдевей зрозумів: його знахідка – це легендарні висячі сади Семіраміди! Він згадав, що всі античні письменники: Флавій, Стесій, Стратон, а також клинописи древніх асирійців лише двічі згадували про використання у Вавилоні каміння – при спорудженні північної стіни та при спорудженні садів Семіраміди. Отже, знайдені підвали й були склепінням вічнозеленого чуда цариці Вавилону. В них діяла просто унікальна система водопостачання, яка забезпечувала водою гігантську багатоярусну садову споруду. Саме їх Геродот зарахував до чудес світу. Легенда свідчить, що з тераси своїх „божественних” садів Семіраміда кинулась після передачі престолу своєму синові. Падаючи, цариця перетворилася на голубку, її руки стали крилами, на яких вона покинула світ.

А другою сенсаційною знахідкою Кольдевея були руїни легендарної Вавилонської вежі, яку самі вавілоняни називали „Е-теменанкі” (Храм наріжного каменю між небом і землею). На сьогодні зберігся квадратний фундамент цієї грандіозної споруди завширшки 90 м. З усіх боків до основи вежі були прибудовані різні культові споруди, а сама вежа була велетенським святилищем, на вершині якого стояв храм бога Мардука – покровителя Вавилону.

Про долю вежі розповідають клинописні глиняні дощечки, знайдені у Вавилоні та інших містах Ассиро-Вавилонського царства. За твердженням Геродота, „Вавилонська вежа здіймалася догори велетенськими терасами. Вона складалася з семи веж, поставлених одна на одну. Ширина її основи (90 метрів) дорівнювала її висоті. Перший поверх споруди сягав 33 метрів, другий-18, ще чотири інші яруси – по 6 м, а останній поверх займав п'ятнадцятиметровий храм вавилонського бога Мардука. Стіни храму були вкриті золотом і оздоблені голубою полив'яною цеглою. Всередині не було нічого, окрім золотого стола і ложа, вкритого золотою парчею”.

Вважалося, що бог Мардук ночує у храмі. Ніхто не мав доступу до покоїв, лиш одна вибрана богом красуня проводила там

ночі, розважаючи його своїми піснями. Храм виблискував на сонці на 100 кілометрів довкола. На нижньому поверсі знаходився другий храм Мардука. Там стояла велетенська статуя бога, перед якою відбувалися всі жертвоприношення. Зі слів Геродота, “вона була відлита з чистого золота, а важила 24 т”.

До підніжжя храму вела дорога, по якій під час святкувань рухалися процесії. Кольдєвей, розкопавши її, визнав, що з нею не зрівняється жодне сучасне шосе. Давні будівничі вимостили дорогу квадратними плитами завширшки 1 м. Під ними лежав цегляний настил, укритий асфальтом. Ним також були залиті всі проміжки і стики між плитами. А самі плити по краях були інкрустовані. На внутрішній стороні кожної з них було висічено: „Я, Навуходоносор, цар Вавилону, вимостив цю вулицю для володаря Мардука”.

Збереглися також глиняні таблички із заповітами вавилонського царя Набополасара (VII ст. до н.е.), які засвідчують, що бог Мардук звелів відновити Вавилонську вежу. Коли її збудували вперше, нікому не відомо, але з розповідей самого царя, ще до його владарювання вежу вже кілька разів

руйнували асирійські царі-загарбники. Та кожного разу руїни відновлювали. А що вже роботи коло неї було!.. Наприклад, цареві Набополасару за 75 років свого правління не вдалося цього зробити, і продовжити справу батька довелося його сину Навуходоносору. Через 40 років його правління Вавилонська вежа постала у всій своїй красі. Лихо та невдачі переслідували царя до кінця днів. Місто захопив перський цар Кір. Побачивши Вавилонську вежу, він був настільки вражений, що звелів спорудити на своїй гробниці її копію, а саму вежу берегти як зіницю ока. Його наступник Ксерокс був менш сентиментальний і зруйнував вежу. Тепер можна тільки гадати, чого досягла вавилонська інженерна справа. Хоча б по тому, що крім архітектурних чудес, вавилоняни залишили нам у спадок точні методи розрахунків траєкторії небесних світил, шістдесяткову систему ліку та... забобони про чорного kota. Так, саме у Вавилоні коли чорний кіт переходив дорогу, казали: „Недобрий знак”. А дарма, при чому тут коти! Просто настав час інших цивілізацій, яким теж слід було сказати своє слово в історії.

Пл.уч. Аня Козюта
к.ч.14 ім.С.Крушельницької

Я і моє "Я" без мене"

Життя не без проблем, і кожен це чудово знає. До щоденних проблем додаються особисті, які часто більше нас обходять, ніж все інше. Не слід забувати і про незалежні (чи може залежні?) від нас проблеми, хоча б тому, що вони ніколи не забувають про нас. Можливо, ця рубрика допоможе розібратися зі своїми проблемами, трохи краще себе зрозуміти. Але також цього можна досягти, зробивши дуже просту річ: взявши ручку та аркуш паперу, і поділившись на цих сторінках з нами тим, що вас хвилює...

Найміцніша залежність – від себе?

Хочемо ми цього чи **Ні**, але кожн**А** людина є залежною від чогось чи когось, і це неминуче. Навіть людина, яка нічого **Й** не має, є залежною від “нічого”, а що вже на**М** тоді казати! :). Це може бути залежн**І**сть від будь-чого – найменшої дрібнички, - а ми без неї не можемо обійтися, і коли ми не маємо поруч себе о**Ц**ього “предмету нашої залежн**О**сті”, ми почуваємося дуже незручно, н**І** про що інше думати не можемо, як от наприклад “коли вже я прийду додому і наре**Ш**ті подивлюся на себе в дзеркало!”, **А**бо ж “коли вже буде перерва, і я нарешті **З**можу написати комусь повідомлення!”. **Н**авряд чи хтось зможе заперечити, що і в нього дуже часто

з’яв**Л**яються такі думки, мож**Е**, аж надто часто. Існує багато праць та роздумів з цього приводу, до прикладу, вчені стверджують, що до неминучих залеж**Н**остей людини належать залежн**І**сть від комфорту та від самореалізац**І**, та найміцнішою, на їхню думку, є залежність від іншої людини – це ж її найважче перебороти в **С**обі, а часто це є дуже по**Т**рібно... І це є проблемою.

На мою думку, тут лишень треба додати ще один пункт вже най-найбільшої залежності – від своїх переконань та почуттів, мрій та сподівань, вражен**Ь** та потреб, одним словом, залежності від себе самого...

пл.уч. Леся Засадна

Лист, який не можу відправити

“Весняний ранок, кожен виходить зі своєї домівки, ніби звично, але щось не таке, як завжди, бо сьогодні ми зустрінемося. Ми будемо разом радіти весні, ділитись враженнями від життя, яке таке цікаве і сповнене пригод. Будемо разом слухати тишу, а потім скажемо один одному, що почули. Так пройде день. І коли ми задумаємось, що треба прощатись не на один день, і навіть не на один

тиждень, бо таке життя... Але цього вже вистачить надовго! Далі буде життя тілом окремо, але душею разом! А далі зустріч... Ми будемо разом...” Це все мрії і більш нічого. А життя іде! Я знаю, ми більше не побачимось, а жити треба. Але що робити, якщо я так не можу?

Тобі

Бай-бай, мила

нового...Весна, кохання, нові звершення. Ми творимо, і ми прагнемо і потрохи все ж здобуваємо.

Дещо про любов...

Старезний дуб серед духмяних трав
Стоїть під сонцем й простягає віти
до неба. А мені чомусь
так хочеться тебе зігріти.
Такі обоє радісні, щасливі,
в очах іскриться ніжності тепло...
Давно я так не задивлялась в небо,
а зараз, мабуть, серце світлом замело...
Дивлюся вгору - думаю про тебе, Дивлюсь на тебе – думаю про нас.
Мої думки – то твого серця перли,
Мені не досягнути їх. Таке життя...
Хотіти, думати й мовчати...
А може так хотіти, що не знати
навіщо, як, куди і де, для кого
це до нестями ніжне слово промовляти...
Шепочуть трави, кане світло,
Колишетесь на вітах ніжний спів
Вітрів, які спинилися спочити
На гіллі вічних сосен і дубів...
Багряне сонечко впаде спочити
На ніжні і м'якесенькі хмарки...
А завтра схоче ще хоч день прожити,
Для нас – таких нестримних і п'янкх.
І проживе. А ми підем у трави,
зламаєм крила часу і пітьми...
А потім понесуть нас вічні мрії
В жагучу зелень вічної весни.
Старезний дуб, маленький клаптик неба,
І трошки мрії, трошки забуття...
Піти до мрії, закохати в себе
Травинку в полі, марево життя.
Лежу, мовчу...дивлюсь на тебе.
А бачу тільки жменьку із тепла.
Давно я так не задивлялась в небо...
Нам вже, мабуть, прощатися пора...
Запам'ятай ці миті – щирі і невинні,
Запам'ятай цей погляд – ніжний і ясний...
Дивись частіше на безкрає небо
І згадуй цю любов – як мить весни...

Весняне сонечко постукало до нас в віконечко
і принесло теплим південним вітром нове життя...
Все прокидається, тягнеться до неба і прагне чогось
Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія – це завжди неповторність
Якийсь безсмертний дотик до душі...
Ліна Костенко

Печалі птиці відлітають в небо,
На крилах несучи невпинний час...
Ці відчуття полинули до світла,
А нашим подихам летіти так болять...
Вони ще гріють, пестять і леліють
цих ангельських часинок мить.
Плекала б слово, але сил немає...
Не треба слів...не треба каяття...

Пл.уч.Соломія Кейван

* * *

Я мовчки нарікаю на життя
І пошепки у нім себе шукаю, -
Мені ж лишилось тільки моє «я».
І недоречно, виблідле «кохаю».
Мені лишився присмак майбуття,
І разом з ним – твоє невдатне фото;
Це – мій реальний світ із небуття,
Який чомусь втоптали у болото.
Мої вірші розглянуть крізь бінокль.
Життя – перетворили на виставу,
І я у ній чомусь не граю роль,
А тільки мовчки аплодую з залу.
Розтрачуючись в вихрі сподівань
Не мертве, незворушне споглядання,
Невпевнено крокую до признань.
І...маю відчуття, що не востаннє.
Придумавши собі новий сюжет,
Я витру із очей хвилинні сльози,
Ще й на словах відкину з серця геть
Усі благання, схожі на погрози.
Бо час насправді не лікує біль,
Бо мимолітнім «так» не згоїть рану,
Свідомість затуманивши, мов хміль,
Він знов. Черговий раз введе в оману.
Він напоказ розставить почуття.
А потім знов до купи їх змішає.
Отак проходить все моє життя –
У жалюгідному, нестерпному «кохаю»...

пл. уч. Леся Засадна

*“Прапоре, наш замай нам в гордїй славі
І золотом і сріблом заблести,
Шляхи нові,могутні,величаві
Бурхливим полетом нам вказуй,ти...”*

Щиро вітаємо к.ч.14 ім.Соломії Крушельницької та
к.ч.12 ім.Марусі Чурай з величною та довгоочікуваною для них подією –
ПОСВЯТОЮ ЇХНІХ ПРАПОРІВ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ:

- 12 квітня 93 роки тому...
- Хто??? Коли??? Крушельницькі на обцасах?????...ВЕСІЛЛЯ...Чис?
- Про спорт&спорт&спорт і зовсім “Голі дні”
- Хоч їж “растїшку” ,хоч не їж,а час все плине...
- Супер-дупер модні анекдоти від Солохи& від Соломеї
- !!! 7-ма сторінка !!!
- Я і моє “я” без мене з тобою.
- **З ДНЕМ ВАРЕННЯ НОВОНАРОДЖЕНІ!**

Головний редактор-пл.уч.Софія Сидір

Перший заступник головного редактора – пл.уч. Соломія Кейван
Заступник із зовнішніх питань – пл.уч. Юля Чванькова

Забезпечення друку – пл. уч. Соломея Пелех
Мовний редактор – пл.уч. Іра Янів

Художній редактор – пл.уч.Роксолана Наконечна

Редактори рубрик:

„Спочатку було слово...” – пл. уч. Соля Кейван

„Ретро” – пл. уч. Катруся Вінтоняк

„Найкращі дівчата” – пл.уч. Аничка Горбань

„Жабки-мандрівнички” – пл. уч. Аничка Горбань

„Інтерв’ю” – пл.уч. Марта Червінко

“Голі дейс” – пл.уч. Роксолана Наконечна

„Про спорт” – пл. уч. Юля Чванькова

